

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216206133
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8216206133.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: F. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXX XX T., pr. zastúpená: JUDr. Mgr. Drahoslav Magdziak, advokát, so sídlom Dlhý rad 16, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 6.624,31 Eur s prísl., o odvolaniach žalobkyne aj žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/130/2016 -217 zo dňa 30.12.2020, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok s upresnením, že o výške trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 7Csp/130/2016 -217 zo dňa 30.12.2020 Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) o zaplatenie 6.624,31 Eur s prísl. rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.006,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 51,92 Eur od 21.01.2017 do zaplatenia a zo sumy 62,87 Eur od 21.02.2017 do zaplatenia; od 21.03.2017 do zaplatenia; od 21.04.2017 do zaplatenia; od 21.05.2017 do zaplatenia; od 21.06.2017 do zaplatenia; od 21.07.2017 do zaplatenia; od 21.08.2017 do zaplatenia; od 21.09.2017 do zaplatenia; od 21.10.2017 do zaplatenia; od 21.11.2017 do zaplatenia; od 21.12.2017 do zaplatenia; od 21.01.2018 do zaplatenia; od 21.02.2018 do zaplatenia; od 21.03.2018 do zaplatenia; od 21.04.2018 do zaplatenia; od 21.05.2018 do zaplatenia; od 21.06.2018 do zaplatenia; od 21.07.2018 do zaplatenia; od 21.08.2018 do zaplatenia; od 21.09.2018 do zaplatenia; od 21.10.2018 do zaplatenia; od 21.11.2018 do zaplatenia; od 21.12.2018 do zaplatenia; od 21.01.2019 do zaplatenia; od 21.02.2019 do zaplatenia; od 21.03.2019 do zaplatenia; od 21.04.2019 do zaplatenia; od 21.05.2019 do zaplatenia; od 21.06.2019 do zaplatenia; od 21.07.2019 do zaplatenia; od 21.08.2019 do zaplatenia; od 21.09.2019 do zaplatenia; od 21.10.2019 do zaplatenia; od 21.11.2019 do zaplatenia; od 21.12.2019 do zaplatenia; od 21.01.2020 do zaplatenia; od 21.02.2020 do zaplatenia; od 21.03.2020 do zaplatenia; od 21.04.2020 do zaplatenia; od 21.05.2020 do zaplatenia; od 21.06.2020 do zaplatenia; od 21.07.2020 do zaplatenia; od 21.08.2020 do zaplatenia; od 21.09.2020 do zaplatenia; od 21.10.2020 do zaplatenia; od 21.11.2020 do zaplatenia a od 21.12.2020 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 150,- Eur splatných vždy do 25. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh. Výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Výrokom III. priznal žalovanej voči žalobkyni 9,22 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania a výrokom IV. žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 160 ods. 1, 3 písm. b), § 232 ods. 2, 3, 4, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2, § 290, § 291 ods. 3, § 295, § 296, § 396 ods. 1, 3 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“); § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. a), 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 563, § 565, § 657, § 658 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); § 1 ods. 2, 8, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov; § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.; s poukazom na čl. 3 ods. 2, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. Rozhodol tak o žalobe, ktorú žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 07.10.2015 uzavrela so žalovanou a jej teraz už nebohým manželom úverovú zmluvu č. XXXXXX., na základe ktorej poskytla žalovanej a jej manželovi pôžičku v sume 7.000,- Eur s fixnou úrokovou sadzbou vo výške 11,9 % ročne pri RPMN 13,7 %, ktoré finančné prostriedky sa žalovaná a jej manžel zaviazali žalobkyni splatiť v 108 anuitných splátkach po 106,- Eur mesačne, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci počnúc splatnosťou prvej splátky k 20.10.2015 a s konečným dátum splatnosti k 20.09.2024, pri priemernej RPMN ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 10,07%. Celková suma úveru, ktorú museli žalovaná a jej manžel zaplatiť tak podľa úverovej zmluvy predstavovala sumu 11.658,- Eur. Podľa žalobkyne v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov niektoré z podstatných náležitostí určených týmto zákonom sa nachádzajú v úverovej zmluve a ostatné podmienky sa nachádzali jednak v Obchodných podmienkach pre úvery občanom a jednak vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“), ktoré mali byť súčasťou úverovej zmluvy. Pokiaľ ide o poplatky, podľa žalobkyne sadzby tých poplatkov, ktoré boli predvídateľné už v čase uzavretia úverovej zmluvy, boli uvedené priamo v úverovej zmluve, avšak tie poplatky, ktoré v čase uzavretia úverovej zmluvy neboli predvídateľné, boli upravené vo VOP tvoriacich súčasť úverovej zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaná a jej manžel boli v omeškaní so splácaním svojho záväzku, výzvou zo dňa 19.08.2016 žalobkyňa upozornila žalovanú a jej manžela na ich omeškanie, pričom ich upozornila na možnosť predčasného zosplatnenia úveru podľa ust. § 565 OZ a keďže žalovaná a jej manžel k úhrade svojho záväzku napriek tejto výzve nepristúpili, žalobkyňa listom z 24.10.2016 s poukazom na čl. 19, bod 19.8. VOP, podľa ktorých sa písomnosť banky adresovaná klientovi považuje za doručeníu tretím dňom po jej odoslaní prostredníctvom poštového podniku, celý úver zosplatnila. V žalobe žalobkyňa uviedla, že ku dňu zosplatnenia úveru bola celková výška dlhu žalovanej a jej manžela voči žalobkyni v sume 6.963,06 Eur, pričom táto suma pozostávala: z istiny v sume 6.624,31,- Eur, keďže zo sumy 7.000,- Eur na istinu zaplatili žalovaná a jej manžel do zosplatnenia úveru sumu 375,69 Eur; z bežného úroku v sume 275,90 Eur (11,9 % ročne); z úroku z omeškania v sume 2,85 Eur a z poplatkov celkovo v sume 60,- Eur, pričom uvedený poplatok sa skladal zo sumy 15,- eur za každú z výziev na zaplatenie dlžnej čiastky a 30,- Eur za oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru. Žalobkyňa požadovala dohodnutý úrok ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a úroky z omeškania žiadala z istiny a z úrokov dňom nasledujúcim po zosplatnení úveru, pričom v tejto súvislosti odkázala na ust. § 369, § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Keďže žalovaná a jej manžel ani po výzve o predčasnej splatnosti úveru tento neuhradili, žalobkyňa (banka) si uplatnila svoj nárok z úverovej zmluvy žalobou.

4. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili tak, že ju navrhli zamietnuť s poukazom na to, že v zmluve nie sú uvedené všetky zákonné údaje a že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru.

5. Súd prvej inštancie vo svojom prvom rozsudku konštatoval, že žalobkyňa pred uzavretím úverovej zmluvy so žalovanou a jej manželom nepostupovala s náležitou odbornou starostlivosťou, pretože náležite neposúdila schopnosť žalovanej a jej manžela splácať spotrebiteľský úver, čo je v danom prípade skutočnosť nanajvyšš znepokojujúca a alarmujúca obzvlášť s prihliadnutím na fakt, že v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá 07.10.2015 už žalobkyňa mala vedomosť, že žalovaná a jej manžel majú s ňou uzavreté aj ďalšie dve úverové zmluvy z 28.08.2014 (známe zo spisu sp. zn. 1 Csp 169/2016, pozn.) a zo dňa 14.04.2015 (známe zo spisu sp. zn. 6 Csp/130/2016), a to na nie zanedbateľné sumy, so splácaním ktorých boli žalovaná a jej manžel tiež v omeškaní. Napriek uvedenej skutočnosti žalobkyňa bez náležitého skúmania majetkových a osobných pomerov žalovanej a jej manžela im poskytla ďalší nemalý úver, v ktorom dôsledku možno mať za to, že zo strany žalobkyne mohlo dôjsť k zneužitiu ľahkovážnosti a finančnej núdze dlžníkov ako spotrebiteľov. Uvedenú skutočnosť žalovaná žiadnym spôsobom nevyvrátila. Žalobkyňa neprekázala, žeby ju zaujímala skutočná bonita dlžníkov, stav ich núdze alebo skutočnosť, či budú schopní plniť záväzky z úverového vzťahu. Vzhľadom na uvedené okolnosti kvalifikoval súd prvej inštancie postup žalobkyne ako hrubé porušenie povinnosti

podľa cit. § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, s porušením povinnosti ktorej zákonodarca v ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spája bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru.

6. V odôvodnení predchádzajúceho rozsudku súd prvej inštancie vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. f) a g) zákona o spotrebiteľských úveroch poukázal na nedostatky úverovej zmluvy spôsobujúce jej zmätočnosť a nejasnosť, čo sa týka doby trvania zmluvy a aj celkovej výšky úveru. V úverovej zmluve absentuje aj zákonná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, a to uvedenie doby trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou, ktorú náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osobitne, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky, pričom žalobkyňa poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažovaný bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Ani výšku úveru nemožno považovať za individuálne dojednanú, keďže úverová zmluva bola vopred predtlačená bez možnosti vpisovania nových údajov, takže žalovaná (spotrebiteľka) nemala možnosť toto dojednanie ani osobitne vyjednať ani ovplyvniť jeho znenie. Na uvedenom nič nezmení ani skutočnosť, že toto zmluvné dojednanie je súčasťou úverovej zmluvy. Jedná sa o dojednanie poplatku za poskytnutie úveru v sume 210,- Eur, o ktorú sumu bola ponížená celková suma poskytnutého úveru. V úverovej zmluve je uvedený údaj o výške úveru v sume 7.000,- Eur, avšak reálne bolo zo strany žalobkyne plnené v prospech žalovanej a jej manžela 6.790,- Eur. Tak už v základnej náležitosti úverovej zmluvy a to v uvedení výšky sumy poskytnutého plnenia (sumy úveru) je úverová zmluva zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkovi bude poskytnutá tam uvedená suma, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa a nekalú prax. Dojednanie poplatku za poskytnutie úveru pritom nemožno považovať za hlavný predmet plnenia tak, ako to vo svojej obrannej argumentácii uviedla žalobkyňa. Jedná sa iba o podmienené plnenie, resp. o plnenie, ktorým žalobkyňa podmienila hlavný predmet plnenia, t.j. žalobkyňa vo vopred pripravenom formulárovom type zmluvy zaplatením tohto poplatku podmienila poskytnutie úveru spotrebiteľovi, ktoré dojednanie nielenže spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ak mal záujem o úver, ale takéto dojednanie možno v súlade s ust. § 53 ods. 4 písm. a) a ods. 5 OZ považovať za neprijateľnú podmienku, a teda za neplatné dojednanie, ktoré vzhľadom na formulárový typ úverovej zmluvy nebolo individuálne dojednané a dlžníci nemali možnosť s nutnosťou tohto plnenia sa oboznámiť pred uzavretím úverovej zmluvy, resp. žalobkyňa v zmysle ust. § 53 ods. 2 a 3 OZ nepreukázala opak. Aj napriek tomu, že už na základe tohto zistenia by bolo možné žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietnuť v časti čo do uplatneného nároku na zaplatenie úrokov a poplatkov tiež uviedol, že preskúmaná úverová zmluva nemá ani ďalšie zákonné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, s absenciou ktorých tento zákon taktiež spája bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Nie je zrejmé, akým spôsobom bola stanovená výška celkovej sumy úveru, ktorú boli dlžníci povinní zaplatiť, keďže táto suma bola v úverovej zmluve uvedená ako 11.658,- Eur, avšak táto suma nezodpovedá násobku výšky splátky s celkovým počtom dojednaných splátok (106,- Eur x 108 = 11.448,- Eur), čo nekorešponduje s princípom transparentnosti. V danom prípade sa navyše javí, že žalovaná by mala zaplatiť sumu 210,- Eur žalobkyňi dvakrát, a to raz titulom poplatku za poskytnutie úveru a raz v rámci celkového splatenia úveru, keďže iba po pripočítaní tejto sumy 210,- Eur k sume vyššie uvedeného súčinu sa dosiahne suma, ktorá je v úverovej zmluve zadefinovaná ako celková čiastka, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť (t.j. 210,- Eur + 11.448,- Eur = 11.658,- Eur).

7. V odôvodnení uvedeného rozsudku bolo tiež konštatované, že úverová zmluva neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia podľa cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejma okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie Obchodných podmienok alebo amortizačnej tabuľky. Tieto údaje nevyplývajú ani z Obchodných podmienok. Uzavrel, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na Obchodné podmienky, avšak nemalo by sa to týkať podstatných náležitostí zmluvy, ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho

charakteru. Okrem toho určitosť a zrozumiteľnosť úverovej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu nesvedčí ani rozsiahlosť a neprehľadnosť textu Obchodných podmienok napísaná drobným písmom so súčasným zakomponovaním viacerých podstatných zmluvných náležitostí zmluvy o úvere na ich viacerých miestach.

8. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti požadované ust. § 9 ods. 2 písm. f), g) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch a taktiež žalobkyňa hrubo porušila povinnosť podľa ust. § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré skutočnosti majú v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej a jej manželovi na základe úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Preto súd prvej inštancie v časti nad sumu 5.836,- Eur s prísl. žalobu zamietol.

9. Majúc za to, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 5.836,- Eur. Žalovanej strane bol poskytnutý úver vo výške 6.790,- Eur (poplatok za poskytnutie úveru 210,- Eur súd nezapočítal do výšky poskytnutého úveru, keďže jeho dojednanie je neplatným dojednaním a žalovaná ho v zmysle úverovej zmluvy musela zaplatiť) a do zosplatenia úveru žalovaná zaplatila 954,- Eur, teda rozdiel predstavuje 5.836,- Eur.

10. Žalovaná sa so splnením svojho záväzku dostala do omeškania, preto jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania. Súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 836,- Eur počnúc od 25.10.2016 (t.j. deň nasledujúci po dni zosplatenia úveru) do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

11. Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu súd prvej inštancie zaviazal žalovanú s prihliadnutím najmä na jej nepriaznivú sociálnu situáciu (ako vdova, keď pôvodne žalovaný aj jej manžel dňa 08.12.2017 zomrel, spláca viaceré nie malé úvery), jej priemerný čistý príjem 473,04,- Eur, mal súd prvej inštancie za to, že je dôvodné povoliť žalovanej splácanie dlhu v pre ňu primeraných splátkach vo výške po 100,- Eur mesačne so splatnosťou do 25. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie právne podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval, že týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplatenia sumy 6.624,31 Eur, pričom úspech mala v časti o zaplatenie 5.836,- Eur, t.j. úspech mala v rozsahu 88,1 % a neúspech v rozsahu 11,9 %. Pomerne úspešnejšia žalobkyňa má voči žalovanej nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 76,2 % (88,1 % - 11,9 %). O samotnej výške trov konania súd prvej inštancie rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Súd prvej inštancie prvším rozsudkom preto rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.836,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.836,- Eur od 25.10.2016 do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 100,- Eur splatných vždy do 25. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh. Výrokom II. zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a výrokom III. priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 76,2 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

14. Predmetný rozsudok bol odvolaním napadnutý žalobkyňou vo výrokoch II. a III. ako aj žalovanou vo výrokoch I. a III. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie uznesením č.k. 19CoCsp/2/2020 -192 zo dňa 18.06.2020 zrušil a vrátil vec prvoinstančnému súdu s vyslovením právneho názoru, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, ale je v ďalšom konaní nevyhnutné vyhodnotiť, či v predmetnom prípade došlo k zákonnému zosplateniu úveru a vychádzajúc zo zistení posúdiť, či žaloba nebola podaná predčasne.

15. Súd prvej inštancie po vrátení sporovej veci a po doplnení dokazovania opätovne konštatoval, že žalobkyňa uzavrela so žalovanou a jej manželom 07.10.2015 úverovú zmluvu č. XXXXXX na základe ktorej im žalobkyňa (banka) mala poskytnúť pôžičku v sume 7 000,- Eur, ktorú sumu im vyplatila po zrazení (odpočítaní) sumy 210,- Eur, ktorá predstavovala manipulačný poplatok za poskytnutie pôžičky,

t.j. žalobkyňa vyplatila žalovanej a spol. pôžičku reálne v sume 6 790,- Eur. Poskytnutú pôžičku sa žalovaná a spol. zaviazali splácať v mesačných, celkovo v 108-tich anuitných splátkach po 106,- Eur mesačne, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou k 20.10.2015 a s konečnou splatnosťou k 20.09.2024, pri fixnej úrokovej sadzbe 11,9 % ročne; pri RPMN 13,7 %, a pri priemernej RPMN 10,07%, pričom celková čiastka, ktorú musela žalovaná a spol. zaplatiť (súčet výšky pôžičky a celkových nákladov klienta spojených s pôžičkou), tak podľa úverovej zmluvy predstavovala suma 11 658,- Eur. Pre prípad omeškania žalovanej a spol. so splácaním bol v úverovej zmluve dojednaný úrok z omeškania 5 % p.a. a taktiež boli v úverovej zmluve dojednania o poplatkoch a to o poplatku za vklad hotovosti 2,50 Eur, za predčasné splatenie úveru, 1%, 0,5 %, 0 % za predčasne splatenej čiastky; za dodatok k zmluve 40,- Eur; za upomienku 15,- Eur; za výzvu 30,- Eur; za potvrdenia a súhlasy k úveru 25,- Eur; za potvrdenie o zostatku úveru s budúcim dátumom 50,- Eur. Úverová zmluva bola podpísaná žalobkyňou ako aj žalovanou a spol. s tým, že bola vopred naformulovaná a predtlačaná. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj VOP v znení účinnom od 01.03.2015, ktoré sú taktiež vopred naformulované, bez možnosti meniť individuálne ich obsah. Rovnako bol súdu predložený sadzobník poplatkov, ktorý žalobkyňa predložila v znení účinnom k 01.07.2016.

16. Ďalej konštatoval, že žalovaná namietala neplatnosť zosplatnenia úveru žalobkyňou počas celého konania iba raz a to až na pojednávaní konanom 24.06.2019, pričom túto svoju námietku v tom čase odôvodnila tým, že oznámenie žalobkyne o zosplatnení úveru nemalo všetky zákonné náležitosti, bez konkretizácie o ktoré náležitosti by sa malo jednať a nie žalovanou neskôr v odvolacom konaní uvádzaným argumentom o absencii dohody medzi žalobkyňou a žalovanou ohľadom možnosti využitia a za akých podmienok, inštitútu zosplatnenia úveru. Pre účinné a zákonné zosplatnenie úveru ustanovil zákonodarca v cit. § 565 OZ imperatív, podľa ktorého k zosplatneniu úveru s jeho zamýšľaným právnym dôsledkom spočívajúcim v možnosti veriteľa žiadať od dlžníka zaplatenie svojej pohľadávky v celku (naraz) aj napriek pôvodnej dohode o možnosti jej splácania v splátkach, môže dôjsť iba za predpokladu, že využitie tohto inštitútu zosplatnenia bolo medzi stranami (veriteľom a dlžníkom) „dohodnuté“. V uvedenom smere, keďže „dohoda“ o ktorej pojednáva ust. § 565 OZ je nepochybne dvojstranným právnym úkonom tak, ako aj akákoľvek iná dohoda, t.j. na jej uzavretie sa vyžaduje výslovný súhlas oboch zmluvných strán a nie iba prehlásenie jednej zmluvnej strany (napr. vo VOP) bez verifikácie napr. podpisom (signom) tohto prehlásenia aj druhou zmluvnou stranou, mal okresný súd za to, že na účinné uzavretie takejto dohody aj v tomto prípade, by táto musela byť uvedená buď bezprostredne v úverovej zmluve zo 07.10.2015, ktorá je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, t.j. žalobkyňou aj žalovanou, alebo by musela byť uzavretá v inom dokumente taktiež signovanom oboma sporovými stranami na znak ich nespochybniteľného a preukazného súhlasu s touto dohodou. Nepostačuje, aby možnosť aplikácie inštitútu zosplatnenia v zmluvnom vzťahu bola uvedená iba napr. vo VOP, ktoré sú iba jednostranným prehlásením veriteľa, bez možnosti druhej zmluvnej strany, t.j. dlžníka sa k možnosti využitia tohto inštitútu vyjadriť, napr. jeho podpisom na VOP. Preto súhlasil s názorom žalobkyne a ňou označenou judikatúrou, podľa ktorej VOP veriteľa, zaväzujú dlžníka aj keď ich nepodpísal, avšak iba potiaľ, pokiaľ sa tieto VOP týkajú prehlásení ku ktorým je jednostranne veriteľ oprávnený, t.j. k platnosti ktorých sa nevyžaduje „dohoda“, t.j. slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle obidvoch zmluvných strán.

17. Okrem iného tiež uviedol, že už z označenia VOP - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, a teda takéto prehlásenie vo VOP nemožno mať za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom) v zmysle požiadavky § 53 ods. 2 OZ. VOP sú bankou (žalobkyňou) dopredu pripravené pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovanej akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah.

18. V danom prípade prvoinštančný súd tak vyhodnotil, že úverová zmluva zo 07.10.2015 neobsahuje dohodu žalobkyne (veriteľa) a žalovanej (dlžníka), ktorá by žalobkyňu oprávňovala vyhlásiť okamžitú splatnosť celého dlhu (t.j. dlh „zosplatniť“) a zmluvné strany v tomto smere neuzavreli ani žiadnu inú dohodu predpokladanú ust. § 565 OZ, takže splatnosť jednotlivých splátok sa tak nezmenila a tieto zostali splatnými tak, ako to bolo pôvodne dohodnuté v tejto úverovej zmluve, t.j. úver mal byť splatený celkom v 108-ich anuitných splátkach po 106,- Eur mesačne, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou k 20.10.2015 a poslednou splátkou splatnou k 20.09.2024.

19. Vzhľadom na všetky uvedené dopĺňajúce dôvody, ako aj vzhľadom na stotožnenie sa odvolacieho súdu s pôvodným názorom prvoinštančného súdu o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy

zo 07.10.2015 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou, preto v časti žalovaných úrokov a poplatkov, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol.

20. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil, že k platnému zosplateniu úveru nedošlo a úver bol žalovanej poskytnutý v sume 6.790,- Eur (7.000 - 210, t.j. poplatok za poskytnutie úveru 210,- Eur nezapočítal do výšky poskytnutého úveru, keďže jeho dojednanie je neplatným dojednaním a žalovaná ho v zmysle úverovej zmluvy musela zaplatiť), ktorý úver mala žalovaná splácať v počte splátok 108, tak pri posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov, by mesačná splátka istiny úveru mala byť 62,87 Eur ($6\,790 : 108$ splátok) a keďže žalovaná splatila už sumu 954,- Eur, to znamená že zaplatila už 15 splatných splátok v sume 943,05 Eur ($15 \text{ splátok} \times 62,87$) a zo 16-tej splatnej splátky zaplatila iba časť v sume 10,95 Eur ($954 - 943,05$), t.j. so 16 splátkou, ktorá bola splatnou 20.01.2017 je v omeškaní so sumou 51,92 Eur ($62,87 - 10,95$), pričom v poradí 17. - 63. splatné splátky (t.j. zvyšných 47 splátok splatných ku dňu rozhodnutia súdu, pre ktorý je záväzný skutkový stav ku dňu rozhodovania) ku dňu vyhlásenia rozsudku, v sume istiny každá po 62,87 Eur, boli splatnými vždy 20. deň v mesiaci. Z uvedeného vyplývalo, že do vyhlásenia rozsudku zo 63 splatných splátok úveru, bola žalovaná na istine, t.j. po zohľadnení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a po zohľadnení toho čo žalovaná už zaplatila, v omeškaní so zaplatením sumy 3.006,81 Eur [$51,92 + (47 \times 62,87)$], na úhradu ktorej ju súd zaviazal a vo zvyšnej časti istiny úveru čo do nesplatených splátok úveru žalobu ako predčasne podanú zamietol. Tiež zamietol žalobu vo vzťahu k úrokom a poplatkom.

21. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému úroku z omeškania mal okresný súd za to, že žalovaná sa so zaplatením jednotlivých, do vyhlásenia rozsudku splatných splátok istiny úveru (jedna splatná splátka nesplatená čiastočne a 47 splatných splátok nezaplatených vôbec), dostala do omeškania, preto jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyňi aj úroky z omeškania a to podľa v rozhodnom čase omeškania účinných právnych predpisov vo výške 5 % zo sumy istiny každej jednej nezaplatennej, omeškanej a splatnej splátky osve a v zmysle cit. § 563 OZ počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej ktorej omeškanej splátky, tak ako to uviedol vo výroku I. napadnutého rozhodnutia.

22. Súd prvej inštancie vo vzťahu k rozhodnutiu o povolení žalovanej splácať podlžnosť v splátkach uviedol, že aj v jeho skoršom rozsudku vychádzal jednako zo žalovanou predloženého potvrdenia o zamestnaní, z ktorého vyplývalo, že žalovaná mala príjem zo závislej činnosti, ktorý bol navyše len na dobu určitú (do 31.08.2019), pričom mesačne bol jej priemerný čistý príjem 473,04 Eur a taktiež vychádzal aj zo záverov právoplatných rozhodnutí okresného súdu v iných veciach, podľa ktorých žalovaná taktiež spláca nie malé sumy úveru, konkrétne na základe právoplatného rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 Csp 169/2016 z 14.11.2017 spláca sumu 4 251,51 Eur s 5% úrokom z omeškania od 05.12.2016 do zaplatenia v splátkach po 100,- Eur. Aktuálne z lustra v Sociálnej poisťovni o príjme žalovanej vyplýva, že je zamestnanou a jej priemerný čistý mesačný príjem vrátane príjmu z invalidného a vdovského dôchodku je nie celých cca 800,- Eur. Zohľadniac uvedené príjmové pomery žalovanej vo vzťahu k potrebe zabezpečenia aj jej základných životných potrieb a s ohľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu okresný súd zaviazal žalovanú v tomto konaní, ktorá sama (vdova) spláca už aj iné nie malé úvery a jednako vzhľadom na skutočnosť, že napriek uvedenej situácii k čerpaniu ďalšieho úveru žalovanou na základe v tomto konaní preskúmvanej úverovej zmluvy prispela svojim prístupom aj žalobkyňa, ktorá s náležitou odbornosťou nevyhodnotila sociálnu situáciu žalovanej, považoval za dôvodné povoliť žalovanej splácanie dlhu v pre ňu primeraných splátkach vo výške po 150,- Eur mesačne, ktorú sumu na pojednávaní navrhol ako prijateľnú sám právny zástupca žalovanej a to so splatnosťou do 25. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Žalobkyňa aj vďaka svojmu prístupu v danej veci musí strieť takéto splácanie jej nároku, pričom na jej ochranu slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovanej s plnením čo i len jednej splátky, a dobu cca 2 rokov na splatenie žalobkyňi priznaného nároku, podľa okresného súdu ani z pohľadu žalobkyne nie je možné kvalifikovať ako dobu neprimeranú, ktorá by akokoľvek mohla poškodiť finančné záujmy žalobkyne.

23. O nároku na náhradu trov konania a to podľa ust. § 255 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala zaplatenia sumy 6.624,31 Eur, pričom úspech mala v časti o zaplatenie 3.006,81 Eur, t.j. úspech mala v rozsahu 45,39 % a neúspech v rozsahu 54,61 %, tak rozsahu neúspechu žalobkyne korešponduje úspech žalovanej a naopak. Vzhľadom na uvedené, pomerne úspešnejšej žalovanej priznal voči pomerne neúspešnejšej žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 9,22 % ($54,61 \% - 45,39 \%$) a pokiaľ

ide o odvolacie konanie pred odvolacím súdom, vzhľadom na to, že v tejto skutočnosti dôvod hodný osobitného zreteľa, podľa ust. § 257 CSP a žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a to v rozsahu výroku II. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Žalobkyňa mala za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku mal žalobkyňu vyzvať na jeho doplnenie alebo opravu v zmysle ust. § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobkyňu na doplnenie žaloby nevyzval avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobkyňi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom určenej ochrany jej práv. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/262/2018 zo dňa 18.01.2018 ktorým odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie takéhoto podania. Pokiaľ tak neurobí súd svojim procesným postupom znemožní žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a preto dôjde k porušeniu jej práv na spravodlivý proces a to spôsobom na ktorý výslovne poukázala. Rozhodnutie pripojila žalobkyňa k odvolaniu. Zároveň poukázala na uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.06.2017 ktorým bol tiež zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátená na ďalšie konanie. Jednalo sa tiež o prípad keď žaloba neobsahovala dostatočné skutkové odôvodnenie a išlo o vadu žaloby a je povinnosťou súdu pokúsiť sa postupom podľa ust. § 129 ods. 1 CSP o jej opravu alebo doplnenie. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že súd je povinný podľa ust. § 129 ods. 1, 2 CSP poučiť stranu sporu o nedostatkoch žaloby s uvedením lehoty a spôsobu ako má uvedené nedostatky odstrániť. Zároveň žalobkyňa poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/25/2018-257 zo dňa 26.07.2018, v ktorom súd uviedol, že skutkové tvrdenia majú v sporovom procese osobitné postavenie aj vzhľadom k tomu, že sú jednou z formálnych náležitostí žaloby. Ak však žalobca uvedie skutkové tvrdenia ktoré nie sú dostatočne konkrétne alebo nekorešponujú s predloženými dôkazmi súd ich nemôže posúdiť. Môže len skonštatovať, že nemá k dispozícii dostatok skutkových tvrdení na to, aby v spore rozhodol či uplatnený nárok je alebo nie je oprávnený. Zamietnutím žaloby súd totiž rozhodne, že žalobca vo veci samej nárok voči žalovanému nemá a to či už preto, že mu nevyplýva z určitého skutkového základu alebo preto, že neunesol dôkazné bremeno. Ak však súd nedisponuje skutkovými tvrdeniami nevyhnutnými na to, aby dospel k záveru o neexistencii nároku alebo neunesení dôkazného bremena nemá ako v tomto okamihu rozhodnúť o zamietnutí žaloby. Nemôže v odôvodnení rozhodnutia podľa ust. § 220 ods. 2 CSP uviesť ani to ako posúdil skutkové tvrdenia strán pokiaľ sú skutkové tvrdenia natoľko neurčité a neúplné, že ich nie je možné posúdiť. Aj v tomto prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd mal postupovať podľa ustanovenia ust. § 129 ods. 1 CSP a žalobcu vyzvať, aby jeho skutkové tvrdenia konkretizoval tak, aby bol skutkový základ natoľko zřejmý, že umožní súdu prvej inštancie o nároku uplatnenom v žalobe rozhodnúť. Poukázala na to, že všeobecné obchodné podmienky (VOP) sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaná oboznámila a vyslovila súhlas svojim podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného ust. § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu; konkrétne poukázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktoré výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Zdôraznila, že ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľka sa s jeho obsahom neoboznámila alebo s jeho obsahom nesúhlasila, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdila svojim podpisom. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 41Co/39/2018 zo dňa 23.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018 a č. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018. Navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

25. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaná, ktoré podľa obsahu bolo vyhodnotené ako odvolanie nepodané proti II. výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. h). Uviedla, že súd prvej inštancie vychádzal pri

svojom rozhodnutí z názoru, že k platnému zosplatneniu úveru nedošlo, s čím samozrejme je potrebné súhlasiť, avšak uvedená skutočnosť nemôže byť v príčinnej súvislosti s nezaplatenými splátkami úveru splatnými ku dňu rozhodnutia prvoinštančného súdu, k úhrade ktorých žalovanú zaviazal vo výroku I. napadnutého rozhodnutia. Poukázala na ust. § 560 OZ, na základe ktorého by žalovaná nemala byť povinná plniť svoj záväzok voči žalobkyni, keď sama ho neplnila. Ďalej poukázala na ust. § 521 OZ a uviedla, že medzi stranami súdneho konania nebolo výslovne dohodnuté splnenie už splatného dlhu v splátkach, v dôsledku čoho okresný súd nad rámec zákona nahradil prejav vôle žalobkyne a rozhodol ultra petitem. Ide o neprimeraný zásah súdnej moci do zmluvnej voľnosti zmluvných strán. S výrokom o náhrade trov odvolacieho konania sa žalovaná nestotožnila, nakoľko odvolacie dôvody žalobkyne neboli odvolacím súdom posúdené ako dôvodné a ako dôvodné boli posúdené odvolacie dôvody žalovanej, ktoré sa odzrkadlili v odôvodnení súdneho rozhodnutia, v časti o „zákonnosti“ resp. platnosti zosplatnenia úveru. Navrhla, aby odvolací súd žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu. Zároveň navrhla, aby jej súd priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

26. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že sa naďalej pridrižiava svojich doterajších vyjadrení a to, že zosplatnenie bolo platné a bolo v súlade so zákonom a preto má žalobkyňa nárok aj na zvyšnú časť súdom nepriznaného nároku. Vzhľadom na vyjadrenia žalovanej v odvolaní, žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie pri svojej úvahe o neplatnom zosplatnení úveru dospel k správne záveru, keď priznal žalobkyni časť nároku na nezaplatené splátky splatné ku dňu rozhodnutia súdu. Tvrdenie žalovanej o rozhodnutí súdu ultra petitem je nesprávne a v danom prípade nebol daný žiadny dôvod na zamietnutie celej žaloby. Pritom poukázala na judikatúru súdov - rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 11Co/368/2019 zo dňa 15.01.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 9Co/359/2019 zo dňa 15.07.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 17CoCsp/23/2020 zo dňa 26.09.2020 so záverom, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k tomu, že k platnému predčasnému zosplatneniu nedošlo z dôvodu nedostatočného skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, na základe čoho zamietol žalobu v celom rozsahu, postupoval potom nesprávne. Zo záverov o tom, že k platnému predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo a žalovaná je povinná platiť aj úroky a poplatky k úveru vyplýva, že žalobkyni možno priznať splátky splatné ku dňu rozhodnutia prvoinštančného súdu.

27. Žalovaná k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

28. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke dňa 19.08.2021, t.j. najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú dôvodné.

29. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia čo do záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a aj čo do neplatnosti jeho predčasného zosplatnenia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v uvedenom smere. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 220 CSP.

30. K odvolacej námietke žalobkyne, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, lebo ju súd nevyzval na doplnenie alebo opravu návrhu odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. To, že prvoinštančný súd vyhodnotil úkon žalovanej, týkajúci sa predčasného zosplatnenia úveru za neplatný, nie je možné v žiadnom prípade vyhodnotiť tak, ako to nesprávne vníma žalobkyňa, že najprv mal súd ju vyzvať na doplnenie žaloby v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu totiž bolo možné posúdiť, či k predčasnému zosplatneniu došlo po splnení zákonných podmienok alebo nie. Ak nebol platne uzavretá dohoda o možnosti zosplatniť úver podľa § 565 OZ, žalobkyňa nemohla platne zosplatniť celú pohľadávku tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie. Navyše už z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 19CoCsp/2/2020 z 18.06.2020 bolo zrejím, že v ďalšom konaní je nutné

vyhodnotiť žalobkyňou zosplatnený úver, preto žalobkyňa mala vedomosť o tomto závere vyslovenom už v zrušujúcom uznesení a mohla a mala súdu prvej inštancie produkovať o oprávnenosti svojho nároku príslušné dôkazy. To, že oprávnenosť svojho nároku v celom jeho rozsahu nepreukázala, nie je možné vyhodnotiť ako nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu. Preto tieto odvolacie námietky neboli naplnené. Jedným z princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd má za to, že prvoinštančný súd náležite odôvodnil v napadnutom rozsudku svoj záver aj o neplatnosti zosplatnenia úveru.

31. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Prvoinštančný súd vec správne právne posúdil.

32. Odvolací súd konštatuje, že Všeobecné obchodné podmienky neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie. Obsahujú podmienky, ktoré vypracovala a presadzuje žalobca. Keďže ide o tzv. „firemné podmienky“, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť ním individuálne dojednané, čo predpokladá aj ust. § 53 ods. 2 OZ. Teda ide o také podmienky, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. V zmysle ust. § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ (v danom prípade žalobkyňa) nepreukáže opak, takéto ustanovenia, ktoré mali byť dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, na ktoré zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne dojednané. Individuálnosť ich dojednaní nie je daná ani tým, že na VOP zmluva odkazuje. Nakoniec, neindividuálnosť dojednaní VOP vyplýva aj z toho, že neboli nikým podpísané ani datované. VOP predstavujú dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednania o prípadných poplatkoch, sankciách, odplate prípadne o možnosti zosplatnenia úveru, tieto splyvajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktačnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame týchto podmienok. VOP predstavujú rozsiahly súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi. Uvedené tak spôsobuje ich neprijateľnosť a neplatnosť. Tieto závery musia byť žalobcovi známe už aj zo skorších rozhodnutí odvolacieho súdu.

33. Treba akceptovať judikatúru súdov, že VOP sa stavajú súčasťou zmluvy len za predpokladu, že na nich odkazuje perfektná inkorporačná doložka, ktorá predstavuje akýsi adhézny mostík medzi zmluvou a VOP. Aj keby bola inkorporačná doložka v súlade s pravidlami morálky dostatočne transparentná, VOP sú netransparentné (neprijateľné), ak neobsahujú len technické vysvetľujúce klauzuly, ale aj klauzuly zaväzujúce spotrebiteľa na plnenie. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednania, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevyšimne.

34. Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinnosti, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil.

35. Odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého čl. 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice, sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená

ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je třeba zdůraznit, že obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

36. Žalobkyňou uvádzané odvolacie námietky preto odvolací súd vyhodnotil všetky ako nedôvodné.

37. K odvolacím námietkam žalovanej vo vzťahu k výroku I. rozsudku, že žalovaná by nemala byť povinná plniť svoj záväzok voči žalobkyni, keď táto ho neplnila, odvolací súd uvádza, že plne súhlasí s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý v napadnutom rozsudku priznal žalobkyni nárok na zaplatenie splátok, ktoré boli splatné ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku, preto konštatuje, že súd postupoval správne a teda jeho rozhodnutie je v napadnutej časti vecne správne a zákonné, nakoľko odzrkadľuje stav aktuálny v čase jeho vyhlásenia. Ak by súd prvej inštancie žalobkyni nepriznal nárok na zaplatenie už splátok splatných, jeho rozhodnutie by bolo nesprávne, nezákonné a v konečnom dôsledku nespravodlivé, pretože žalobkyňa si tieto splátky (aj keď ich žiadala ako celok, a ako zosplatenú istinu) riadne uplatnila žalobou a ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie boli už splatné a žalovanou nesporne neuhradené. V konaní bolo preukázané, že z dôvodu neplatného jednostranného úkonu žalobkyne nedošlo k platnému zosplateniu celej sumy úverovej istiny, preto nenastala zmena úhrady úveru v splátkach tak, ako to tvrdila žalobkyňa, preto zaplatenie úveru sa riadi podľa dohodnutej úverovej zmluvy. Správne preto boli priznané neuhradené splátky po splatnosti a bola žaloba o zaplatenie ďalších splátok, ktoré ešte neboli splatné, zamietnutá. K poukazu žalovanej na § 560 a § 521 OZ odvolací súd uvádza, že nie je mu vôbec jasné, aký vzájomný záväzok žalobkyňa nedodržala, keď z dokazovania vyplynulo, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 07.10.2015 poskytla žalovanej a jej manželovi sumu 6.790 eur. Nie je možné sa stotožniť ani s ďalším názorom žalovanej, že súd vstúpil do zmluvnej voľnosti strán sporu, lebo rozhodol práve v súlade s úverovou zmluvou nimi uzavretou. Napadnutým rozsudkom nebolo rozhodnuté ani ultra petitem, k čomu sa vyjadril už aj prvoinštančný súd, s čím súhlasí aj odvolací súd. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovanej ako absolútne nedôvodné a nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu rozsudku v napadnutom rozsahu výroku I.

38. Odvolací súd taktiež preskúmal výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP podľa zásady úspechu v spore tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu jej čistého úspechu v spore 9,22 %, a jeho preskúmaním dospel k totožnému záveru ako súd prvej inštancie, preto konštatuje správnosť napadnutého rozsudku aj v tejto časti. Rovnaký záver konštatuje aj o výroku o trovách prvého odvolacieho konania.

39. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil s upresnením, že o trovách aj prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 362 ods. 2 CSP.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní nebola úspešná ani žalobkyňa, ani žalovaná, preto odvolací súd vyslovil, že sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).